

NEUTRAALI

Elämme eksoottista ajanjaksoa. Niin kuin tosin varmasti tähänkin asti. Jokainen aikakausi on aikalaistensa mielestä jotenkin eksoottinen ja ainutlaatuinen. Jokaisessa sukupolvessa kautta aikojen on kauhisteltu mm. nuorison rappiota ja nähty maailmanlopun enteitä. Emme suinkaan ole poikkeus.

Jotenkin meidän aikamme tuntuu kuitenkin sillä lailla eksoottiselta, että ainakin länsimaissa on tapahtunut aivan erityinen vallankumous. Se oli ja on kulttuurivallankumous ja moraalivallankumous.

Sanotaan, että 1960-luku oli käännteentekevä moraalikäsitteiden kannalta. Silloin ja siitä eteenpäin tapahtui asioita, jotka mullistivat siihenastisen käsityksen sopivasta ja sopimattomasta. Nyt edessämme on tuon jakson uusin hedelmä, sukupuolineutraali avioliitto.

Jo sana ”avioliitto” oli ja on sellainen sanahirviö, että sitä on vaikea käsittää. Se sisältää keskenään ristiriitaiset käsitteet: avo (avoin, rajoittamaton, sitoutumaton, vastuusta vapaa) ja liitto (yhteinen sopimus, kiinnittyminen, vastuullinen sitoutuminen). Nyt tarjolla on ”sukupuolineutraali avioliitto”. Just. Sukupuolineutraali avioliitto. Makuneutraali pippuripihvi. Sääntöneutraali koripallo-ottelu. (Mitähän Jungebrandin Calle sanoisi tuohon...) ”Terrrrrvettuloa ohjelmaneutraaleille kesäpäiville!” Mahtaisiko olla tunkua...

Nielaisevatko suomalaisetkin saman, minkä rakkaat naapurimme Ruotsissa ovat nielaisseet? Ihan varmasti. Ainahan Suomi on apinoinut Ruotsia. Harmi kyllä, ettei ihan kaikessa, esimerkiksi Emuun eli rahaliittoon säntäämisessä. Ruotsissa jäätiin ensin katsomaan miten homma etenee ja miten siinä käy. Suomessa ei älytty.

Nyt Suomen eduskunta on päättämässä sukupuolineutraalista avioliittolaista Ruotsin mallin mukaan. Läpi menee, niin että soi. Olen ihan varma. Kansanedustajat ja eri puolueet haluavat säilyttää ”modernit” kasvonsa. Jostain kumman syystä katsotaan, että on negatiivista säilyttää jotain sellaista, jonka voi korvata uudella. Jos joku vastustaa tällaista ”kehitystä”, hänet katsotaan vanhanaikaiseksi ja taantumukseksi, aikansa eläneeksi.

Tapakulttuurikin on muuttunut. Siitäkin on tullut jotenkin neutraalia. Meillä oli tapana, että tyttäreemme kavereiden tullessa meille me tarjosimme heille jotain, tyyliin: ”Saako olla mehua ja voileipää?”. Jos lapsi sanoi: ”Ihan sama”, me vastasimme: ”No, jos se on ihan sama, ei siten anneta. Säästyypähän sellaiselle, joka niitä haluaa”.

Mies on mies ja nainen on nainen eikä neutraali ”kumppani”.

Usein ilme oli hyvin hölmistynyt. No, tietysti sitten opastimme vähemmän neutraaliin vastaukseen, jos suuhunpantavaa halusi, ja annoimme sitä. Ilmeisesti nämä lapset oli kotonaan totutettu siihen, että tuollainen neutraali vastaus kelpaa myöntäväksi vastaukseksi. Totesimme, että meillä sellainen ei käy. Aika pian kaverit siis oppivat sanomaan: ”Kyllä, kiitos”, jos todella halusivat vaikkapa tarjolla olevaa mehua ja voileipää.

Pukeutumisessakin ollaan siirrytty kohti tilanne neutraalia pukeutumiskoodia. Kaikissa tilanteissa saattaa olla samat vaatteet, usein juhlissakin ne hyvinkin arkiset. Varmasti jonkun mielestä tämä kaikki on hienoa, hyvää kehitystä. Monen mielestä tällainen ”neutraalius” helpottaa elämää, tekee sen yksinkertaiseksi. Mutta kuka loppujen lopuksi haluaa elää neutraalia elämää?

Jotkin asiat vain ovat sitä mitä ovat. Kissa on kissa ja koira on koira eikä siitä pääse mihinkään. Mies on mies ja nainen on nainen eikä neutraali ”kumppani”. Heräsitkö sinä tänä aamu-
na sukupuolineutraalin kumppanisi vierestä? Koetetaan säilyttää terve järki näissä asioissa.

Toivon, etteivät ainakaan kirkot lähtisi näihin vouhotuksiin mukaan vihkimällä ihmisiä ”sukupuolineutraaliin avioliittoon”. Jos lähtevät, se voi jopa hankaloittaa ekumeenista kanssakäymistä. Sitä kai emme toivo. Eletään siis toivossa.

Pastori Kalevi Kasala

(Länsi-Uusimaa 03.09.2010; julkaistaan kirjoittajan luvalla)